

Въ едно дълго писмо, приложено тамъ, Галиановъ, като благодареше въ горещи изражения Нилова, че го е „въскръсиль за новъ животъ“ молеше го да прѣгледа тоя му новъ трудъ, „написанъ подъ впечатлението на „лучезарнитѣ слова“ казани нему отъ Нилова, които „огрѣватъ, като слънце, душата му и гениятъ му.“ Слѣдъ получването отговора му, щялъ да му испрати още единъ разказъ и една драма въ петъ дѣйствия, на която планътъ билъ начертанъ вече!

Ниловъ се улови за косата.

— „Лучезарни слова?“ Какви лучезарни слова? Ахъ, да, спомнямъ! Азъ му казахъ „Прѣкрасно!“ така, машинално, въ записмата отъ гоститѣ... Тя ме направи да му не кажж онова, което се слѣдваше и което мисляхъ, ами това глупаво „прѣкрасно“. Азъ имамъ тоя скверенъ обичай да употребявамъ тая дума на сѣкждѣ, безъ нужда и безъ мѣсто... И слугинята, когато ми обади колко е часътъ, или какво е врѣмето, казвамъ „прѣкрасно“, и печена пастърма когато ямъ, казвамъ си „прѣкрасно“, и когато ми остане калона въ калъта — „прѣкрасно.“ Иди сега расправяй това и разубѣждавай тозъ Галиановъ; търси прилични форми и изврътки, за да понижишъ температурата му. Право дума народната мъдрость: „Бръзъ конь се стига, бърза дума не може.“ Сега ще хванатъ да валжтъ пакети съ раскази, петоактни драми и дѣтински драскотии... Та това момче е било графоманъ, маниакъ за литературна слава! Той вече си приписва „гений!“ Каква безразсѣдностъ направихъ! Не, азъ трѣбва да му пишж едно сериозно писмо, да го отрѣзвж, и да турж точка на тая застрашителна кореспонденция. Азъ и така съмъ слисанъ съ мои главоболия.